

Werelds

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Corina Schipper

ISBN: 978-90-484-2401-6
NUR: 508

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Werelds

*Indonesië, Nieuw-Zeeland,
Zuid-Afrika, Chili en Argentinië, Costa Rica,
Sri Lanka en Venezuela*

Corina Schipper

Inhoudsopgave

Indonesië	6
Nieuw-Zeeland	48
Zuid-Afrika	74
Chili en Argentinië	112
Costa Rica	146
Sri Lanka	178
Venezuela	212

Indonesië

Sumatra **Amsterdam**

De drie stoeltjes in het vliegtuig, die zijn voor mij. Het vliegtuig is bijna leeg en dat geeft mij de mogelijkheid om lekker de benen te strekken, een dekentje te pakken en mijn hoofd op een heerlijk zacht kussentje te leggen. Op het scherm voor mij in de stoel zie ik onze vliegroute uitgestippeld staan, eindigend in Indonesië. Ik heb een paar uurtjes te gaan en pak maar even mijn muziek erbij. De uurtjes verstrijken, ik kijk eens een filmpje en verder doe ik helemaal niks.

Bohorok

Het is inmiddels dag twee en voor de verandering zit ik nu op een stoel op de luchthaven in Kuala Lumpur. Wachten. Gelukkig heb ik in het vliegtuig maar twintig bladzijden gelezen en pak mijn boek er maar eens bij. Met wat pijn in mijn hoofd sla ik enkele bladzijden om en probeer mijn ogen open te houden. Na al het lange wachten is het tijd om naar de gate te lopen. Wat een controle. Allerlei formulieren voor beveiliging en immigratie moeten ingevuld worden en worden door niet al te vrolijke mensen afgestempeld alsof we op een postkantoor zijn. Ik laat het allemaal maar over me heen komen en doe braaf wat mij gezegd wordt. In het vliegtuig zitten we nu als groep bij elkaar. Mijn maatje heb ik snel gevonden, Sjohn die jongen die we op Schiphol al hadden gezien, komt naast mij zitten. We kletsen en kletsen en zo gaat de tijd snel voorbij. Ik zeg de hele tijd Sjors omdat hij me doet denken aan de strip Sjors en Sjimmie, maar hij heet Sjohn. Na nog een paar uur vliegen komen we eindelijk aan in Medan. Het eiland Sumatra is het minst ontwikkeld en de stad ziet er dan ook erg armoedig uit. We struikelen haast over de zwervers en bedelaars en het verkeer rijdt hier als een idioot om je heen. Iedereen rijdt elkaar bijna van de weg, wij versperren de weg voor de becaks oftewel fietstaxi's, maar andersom net zo. Door alle warrigheid heen zien we de armoedige huizen en krottenwijken, en langs de weg wordt er van

alles maar dan ook van alles verkocht. In de korte tijd dat we hier zijn geeft Medan mij een beeld van chaos en armoede en vult de stank onze neusgaten, het lijkt een hopeloze toestand hier. Verschillende mensen lopen op straat en met verschillende bedoel ik een gemengde bevolking. De vrouwen en kinderen zijn aan het werk en de mannen, ik weet niet wat ze doen, maar die sleutelen wat aan de uit elkaar gevallen brommertjes. Het zal wel enig nut hebben of het is gewoon een leuke bezigheid. Het is grappig maar ook erg onrealistisch zo ver van huis te zijn en Nederlandse woorden op de gevels te zien. Alhoewel gevels, het zijn borden met woorden erop als doorsmeer, bijvoorbeeld bij een brommerpoets plaats, of knalpot, bedoelt als uitlaat, maar ook woorden als pispot of rekening. Ineens is er een drukte en gedoe, wat is er aan de hand? Kindertjes dartelen in hun uniformpjes over straat en huppelen blij en opgewonden aan ons voorbij. De school is uitgekomen. Wat zijn ze lief en schattig. De kindertjes worden allemaal in kleine busjes gestouwd. Zit de bus vol, dan gaan ze op het dak gewoon verder met het plaatsen van kinderen. Dit dagelijkse ritueel doet ons verbazen, maar lijkt de kinderen niet te deren. Ze schreeuwen en zwaaien van opwinding en rijden zo weg uit ons gezichtsveld. Met handen en voeten proberen we een praatje te maken met de mensen die we op straat tegenkomen. Ze zijn heel aardig en vriendelijk. Het voelt als een hartelijk welkom in Azië en wat mij betreft is de klik met de bevolking er absoluut. De infrastructuur is echter waardeloos, brokken zijn uit de weg geslagen en we rijden meer in de berm dan op het iets wat hier doorgaat voor een weg. Hoe dan ook, we komen aan bij onze leuke cottages. Het warme plakkerige weer doet ons verlangen naar iets wat hier niet is, een douche. Maar gelukkig staat daar een tobbe met water en is het de bedoeling om te gaan mandiën. Met een steelpannetje scheppen we wat water uit de tobbe en gooien het over ons heen. Naar deze omstandigheden vinden we ons al snel fris en fruitig. Er wordt ons verteld dat de stroom hier regelmatig uitvalt en met een zaklamp op zak zijn we goed voorbereid op een mogelijk donker moment. Het neemt niet zoveel tijd in beslag om de boel te verkennen, want naast een tobbe water hebben we een bed, een klamboe en een fan. Verder is de kamer leeg, helemaal leeg.

Bohorok

We worden wakker gemaakt door het oerwoud, dat is nog eens een wekker. De geluiden van de dieren zijn fantastisch om naar te luisteren en doen ons realiseren dat wij als mensen hier zwaar in de minderheid zijn. Mijn eerste kennismaking met de jungle is leuk, heel leuk. Je begrijpt het al, midden in de rimboe, geen enkele netwerkverbinding. Het contact met het thuisfront kunnen we voorlopig wel even vergeten en dat doen we dan ook. Ik vind het nu al geweldig, terwijl we nog niks hebben gezien. Het sfeertje, de bevolking, het oerwoud, het zijn voor mij de ingrediënten voor een lach op mijn gezicht. We gaan naar het Gunung Leuserpark, de voederplaats voor de orang-oetans. In kleine groepjes worden we verdeeld en ons avonturentochtje door de jungle kan beginnen. De jongens van de plaatselijke bevolking lopen met ons mee om ons handje vast te houden, want zonder deze mannen zouden we al lang tientallen keren onderuit zijn gegaan. De jongens krioelen om ons heen en vechten bijna om je hand te mogen pakken. De werkgelegenheid is gering en op deze manier proberen ze toch nog een zakcentje te verdienen. Op de blote voeten banjeren ze het hele oerwoud door en weten ons piekfijn alle dieren te wijzen. De vele apen die boven ons slingeren worden dan ook een voor een opgemerkt. Ook behoeden ze ons voor de gevaren, het ongedierte en de bijenkorven. Al met al, onmisbare kenners van de jungle voor mensen zoals wij, wij mensen met splinternieuwe bergschoenen aan. Doordat het vannacht behoorlijk heeft geregend is het een grote blubberzooi. Het woud is nat en glad en het water in de rivieren is zo hoog en wild dat we deze bijna niet meer kunnen oversteken. Uiteraard helpen de jongens ons uitermate goed en voor zover mogelijk maken ze een praatje met ons. De heerlijke schatjes zijn hoffelijk en vriendelijk, maar af en toe bedienen ze ons als de koningin en dat hoeft nu ook weer niet. Het is een pittige tocht en krabbelend door de blubber komen we na drie uur zwoegen zwart en uitgedroogd weer terug. Ik vind het helemaal fantastisch, al is dit geen logische vervolgzin. Het groepje achter ons komt echter wat ontdaan terug. Ze zijn namelijk aangevallen door een orang-oetan en zelfs de *locals* hebben goed de schrik te pakken. Een van die jongens is in het verleden al eens flink

te grazen genomen door zo'n rakker en laat ons zijn wond zien. We beseffen ons dat we zojuist door het oog van de naald zijn gekropen. In de middag wandelen Carla, Sjohn en ik wat door het dorpje. Het is onvoorstelbaar hoe de mensen onder deze erbarmelijke omstandigheden leven. Vriendelijk worden we overal ontvangen en welkom geheten in hun huisjes. Maar ook proberen de jongens aldaar je mee te slepen naar de jungle, zodat ze als gids kunnen fungeren. De drang naar een zakcentje is erg groot. Bij ieder huisje en winkeltje worden we geacht de schoenen uit te doen en dat doen we dan ook. De bergschoenen aan en uit is een heel gedoe, maar het went snel. Op blote voetjes stappen we over ieder drempeltje en de mensen lijken blij te zijn ons te zien. In tegenstelling tot de stad kom je hier geen enkel Nederlands woord tegen en ik vraag me af of ze hier in deze kleine dorpjes ooit van Nederland hebben gehoord.

Bij onze cottage teruggekomen zitten we op de veranda en ineens stormen er drie meisjes op ons af. Ze willen graag met ons op de foto en leren ons wat Indonesische woordjes. Wat een aandacht krijgen we ineens en een tegenprestatie wordt duidelijk niet verwacht. Om geld wordt niet gevraagd en de interesse in ons lijkt groter dan andersom. Al kwebbelend met de meisjes komt daar het massagevrouwkje. Zij wil wel geld verdienen. Carla laat zich snel overhalen en geniet van een heerlijke massage. Sjohn leest wat in zijn *Lonely Planet* en ik, ik wil wel gaan raften. Helaas is deze bezigheid te gevaarlijk, aangezien de hevige regenval vannacht het water te wild en onvoorspelbaar heeft gemaakt. Jammer. Ik luister dan maar naar de vondsten van Sjohn over de vruchten en noten die we vandaag hebben gezien. Zo weet ik nu dat het donzige witte spul uit de kapoknoten, die we bij een boom van de grond hebben geraapt, wordt gebruikt om matrassen mee te vullen of wordt verwerkt in kleding. Dat is dan weer een weetje.

Samosir

Enkele woorden die we inmiddels hebben geleerd.

selamat pagi	goedemorgen
selamat siang	goedemiddag
selamat sore	goede namiddag